

ה המחול העממי, ולבסוף הצליח לארגן
ה ישראלית: השבוע סטה לדרום-אפריקה
ה שאורגנה בחיפזון על-ידי הרקדנית
ניקובה. למרות שלניקובה אין להקת
עממית משלה (היא מורה לבאלט
סי), אירגנה הרקדנית להקה מעין זו,
רגל אחת והעיקר — נסעה עמה.
פני הנסיעה חוקן במהירות עיכוב פוטס:
רקדנים תימניים שחומיעור נצטוו להי
בארץ. הוסבר להם שישאל חייבת
ת מיוצגת בחגיגות העצמאות של דרום
סה על סהרת הגוע הלבן.

סטודנטים לוש אך מעודד

שבוע שהסטודנטים בדרום קוריה סילקו
יפה את סינגמן רי; בשבוע שהסטודנטים
קרה ואיסטנבול אימו על רודנות עונאו
רס; בשבוע שסטודנטים באנגליה ובצרפת
ינו ברכבותיהם למען חירות-האדם ב
אפריקה, יזמו גם הסטודנטים בישראל
לה. הם הדביקו כרוז מתון ברחובות.

עסקן לבנון
הבוקר טוב

דה, שלחו אותו למוסדות כלכליים אחרים.
ידידיו המיואשים של הגבר הנשוי, שהוא
אב לבן מבוגר, ויתרו על הנסיון למצוא לו
עבודה בבנק. כשניסו את מולם בהתאחדות
בעלי התעשייה — אוכזבו פעם נוספת. גם
מצא דחוק, למצוא עבודה בהוצאת-הספרים
מסדה — נכשל.
השבוע הבינו ראשי הצ"כ כי מי שהיה
ראש עיריית תל-אביב אינו יכול להתקיים מ
משכורת-רעב של 60 הלירות החודשיות, או
תן הוא מקבל כמו כל חבר אחר במועצת
העיר. אחרי שאיזומת קצר, מצאו את ה
פשרה המתאימה: הוא ינהל את עסקי יומון
המפלגה. בעל כורחו נאלץ לבנון להסכים.
נאנח השבוע עסקן צ"כ ידוע: "אם חיים
לבנון היה חבר מפא"י, הם היו מסדרים
לו עבודה טובה עוד לפני שהיה עף מעבר
דמו הקודמת."

בהעדר עתונאים

נוסיף לחשוב כי איחוד שלוש מפלגות
הפועלים חשוב לקידום עניני המדינה, אך
לא נחדש את פעילותנו בשטח זה, הכריזו
צ"כ אחדות-העבודה, ישראל גלילי, בפני
צירי מועצת מפלגתו, שהתכנסו השבוע ב
בית הסופר בתל-אביב. היה זה נאום הפ
היחיד, בו תיאר גלילי את כשלון מפלגתו
בישיות האיחוד, ניסה בכל כוחו לשכנע את
הצירים הנבוכים, שיש זכות קיום עצמאית
למפלגה.
הצירים העייפים, שחזרו ושמעו בפעם
המיוערת-כמה, כי אחדות-העבודה תומכת
ביישוב הנגב ומודאגת מירידת-רמת-הקצונה,
לא הסתפקו בדברים אלה. הם תבעו מהנ
הגתם, המורכבת משרה-התחבורה יצחק בן
אהרון והח"כים ישראל גלילי ויגאל אלון,
לחפש דרכים והסברים חדשים, כדי להש
ליכם כפתיון לציבור האדיש.
"מטומטמים!" אמ כלפי חוץ, ובנו
כחות כתבי היומונים המפלגתיים הורים,

נראתה פתיחת המועצה שלהה ורגועה, הרי
למחרת היום התגלה כי חברי אחדות-העבודה
דה חדרים לגורל מפלגתם.
"התנועה הקיבוצית מתפוררת", הצהיר
עסקן הסתדרותי ידוע, המייצג את מפלגתו
בועדה המרכזית של ההסתדרות, אחרי שיר
שביראש האסיפה נוכח כי אף עתונאי זר
אינו נוכח באולם. "גם בעיר לא נוכל ל
המשיך להתקיים בכוחות עצמנו. אני רואה
צורך להסביר לכם כי לדעתי איחוד שלוש
מפלגות הפועלים הוא דבר קדוש, ואין
מחיר יקר עבורו", הכריז בלהט, שהדברים
את שלושת חברי ההנהגה העליונה של ה
מפלגה. "בניגוד לדעתו של גלילי צריך
לחזור ולחפש דרכים לאיחוד."

הראשון שיצא מכלי היה ח"כ ותיק, המ
מהר להתלקח. "מטומטם!" קרא במיקרופון
לעומת הנואם. "אין יודע מה שפך מדבר!"
צירי המועצה לא מיהרו להיסיחף בורם
התלהבות של הח"כ. הם נשארו אדישים,
ביחוד אחרי שלתדהמתם הגדולה חלק גם
יצחק בן-אהרון המשוּפם, על עמדת גלילי.
"גלילי טועה אם הוא חושב שעלינו לח
תור רק לאיחוד עם מפא"י ומפ"ם כאחת",
קבע השר, "לדעתי, די שמפ"ם לבדה תסכים
להצעתנו. יש להתאחד מבלי לחכות למפא"י."
היה זה רמז דק כפול, המכחן לגלילי.
אשר ניהל שבועיים קודם לכן מו"מ קדח
תני עם ח"כ מפ"ם מאיר יערי ויעקב חזן;
ראשי מפ"ם הציעו אז לראשי אחדות-העבודה
דה להצטרף חזרה למפלגה ממנה באו. היתה
זו ידיעה מעודדת עבור צעירי אחדות-העבודה
דה, התומכים באיחוד מחודש עם מפ"ם,
נתקלים בהתנגדותם הפסיכולוגית של זקני
המפלגה, אשר אינם מוכנים להודות בעובדה
קטנה ומצערת: לדעת הציבור הרחב, לא
נותר לאחדות-העבודה כל גימיק רציני לש
מור על קיומה העצמאי. במקרה הטוב ביי
תר תוכל לבחור בין מפא"י ומפ"ם. במקרה
הרע ביותר יתקיים חלומם של רוב מנהיג
מפא"י: בליעת אחדות העבודה בעל כורחה.

נסיעת האלון

בעוד שמנהיגי אחדות-העבודה תהו על
עתיד מפלגתם (ראה לעיל), מצא לפחות ח"כ
אחד מוצא אישי מן הסבך: יגאל אלון,
מי שהיה מצביא אחדות-העבודה, התופס
עתה מקום שלישי בסולם המנהיגות אחרי
יצחק בן-אהרון וישראל גלילי, התכוון
לארוז את מוזדותיו ולנסוע לאנגליה.
היתה זו נסיעה פרטית: אוניברסיטה ברי
טית המימנה את אלון, יחד עם צוות מומ
חים מארצות שונות, לערוך מחקר חברתי
על ארצות אסיה ואפריקה. אם יסיים את
המחקר בהצלחה, עשוי אלון לחזור בעוד
שנה וחצי כשהוא נושא בתיקו את תעו
דת הדוקטור לפילוסופיה במדעי החברה.
אף על פי שנסיעה זו, הכרוכה בהתפ
טרות מן הכנסת, עתידה להיות פרטית, רגזו
צעירי המפלגה על כוונותיו של אלון. הם
האשימו אותו בכחנה לגנוש את מערכות
המפלגה, דחקא בשעת המשבר החמור העובר
עליה, כשהוא עומדת בפני הכרעות גורליות.
לצעירים היתה טענה חריפה נגד האלון,
התומך באיחוד אחדות-העבודה עם מפא"י:
"יגאל רוצה לחזור בעוד שנה וחצי ולמצוא
את המפלגה גוססת. אז הוא יופיע כמו
משיח, יכניס אותנו למפא"י ויקבל מקום
מכובד ליד שולחן הממשלה."
השבוע, נוכח כעסם הרב של חוגי-הצעיר
רים, נאלץ יגאל לסגת: "לא אסע מבלי לקבל
את אישור מוסדות המפלגה", הבטיח האלון.
אך הוסיף לתכנן את נסיעתו לחדוש אוק
טובר הקרוב.

אנשים

לשוונות האש ולשון הרע

הרכילות משולה לאש. די בניצוץ קטן על
מנת שתתלקח, ומשתלקחה, היא כתפשטת
במהירות. היא משגשגת במיוחד כל עוד היא
יוקרת מתחת לפני השטח, באין מפריע.
וככל ששלהבת הרכילות אוחזת בעץ גדול
יותר, כך היא בוערת זמן ארוך יותר.
מזה שבועות אחדים אוחזה אש זו בשניים
מן העצים הגדולים ביותר ביער החברתי
של ישראל. מבלי שאיש צליל לקבוע מה
מקור הידיעה, פשטה מפה לאוזן השמועה
כי לוי אשכול עומדת לשאת אשה, חודשים
מעטים לאחר פטירת אשתו השנייה, אלישבע.
אשכול (65) אינו רק שר-האוצר. הוא נחשב
כיום גם המועמד הרציני ביותר לרשת בש
עת הצורך את תפקיד ראש-הממשלה. מעמד
זה, כתוספת לאישיותו האהודה, הפכו אותו
לחומר דליק במיוחד, נתון לחסדי לשונות
האש של לשון-הרע.

שרים התלחשו על כך, ח"כים העבירו את
(המשך בעמוד 10)

מ עולם לא היה במאל עבד אל-נאצר
בבטות יותר בעצמו. מעולם לא דיבר
בקול תקיף יותר. הוא נחל נצחון גדול,
ומנוי וגמור היה עמו השבוע שאיש לא
ישכה זאת.

מקומו של חגיגה-נצחון לא נבחר במקרה.
איאפשר היה למצוא מקום סמלי יותר בכל
העולם הערבי: אל-מנצורה ("המנצחת") הוק
מה במקום שם חיסל צבא מצריים את מסע
הצלב החמישי. וכעבור דור, בשנת 1250,
נחל הצבא המצרי במקום זה את נצחונו המז
היר על הצבא המאוחד של העולם המערבי.
במשך יום שלם הזכירה מכות-התעמולה
המצרית את פרטי המאורע ההיסטורי. לואי
ה-9 ("הקדוש"), מלך צרפת, ליכד מסביבו
לא רק את מיטב העוצמה הצבאית של
צרפת, אלא גם עוצבות גדולות מאנגליה,
מסקוטלנד, מעריה-הנמל האיטלקיות — גוסף
על מיטב שלושת המיסדרים הצבאיים של
ממלכת הצלבנים עצמה. הוא החליט שלא
לבזבז כוח אדיר זה במלחמה בלתי-ימכרעת
לאורך גבולות המדינה הצלבנית המצומקת.
לואי ביקש הכרעה צבאית, והוא הבין
כי אפשר להשיג כזאת רק על אדמת מצ
ריים, תוך כיבוש קאהיר וחיסול ממלכת
האויבים. כמו במבצע-סיני-סואץ, יידו צר
פתים, בריטים וצבא-ההגנה הצלבני
מצריים. וכמו בשנת 1956, נחלו תחילה שר
רה של נצחונות צבאיים מזהירים. העיר
דאמיט בשפך הנילוס, שמילאה אז תפקיד
דומה לזה של פורט-סעיד כיום, נכבשה.

חיל-החלוץ שהתקדם משם הפתיע את
המצרים, קטל את מצביאם, פרץ לתוך אל
מנצורה. בעיר זו נפל לתוך מלכודת. קצין
צעיר ומוזהר בשם בייבארס (שעתיד היה
לחסל את ממלכת הצלבנים, פרט לכמה שרי
דים) היה גיבור היום. בהמשך המערכה נחלו
הנוצרים מפלה ניצחת. כל הצבא, ובראשם
המלך, נפל בשבי. רבים נשחטו, המלך וה
אצילים שוחררו רק אחרי שויתרו על כל
כיבושיהם ושילמו כופר-נפש אדיר.
לא היה דרוש למאוינים דמיון רב כדי
להחליף את בייבארס בעבד אל-נאצר, את
הצלבנים בציונים, את המלך לואי בנשיא
אייזנהואר. שוב ניצחה מצריים, בראש העו
לם הערבי, את הכוח המלוכד של המערב.

• שהשתרעה באותם הימים רק לאורך
חוף הים התיכון, אחרי שירושלים עצמה
אבדה לערבים כחמש שנה לפני כן, בימי
צלאח אל-דין.

גיונסון

סימיון